

*Den 16. december sagde Lyndon LaRouche det følgende,
under en diskussion med sine medarbejdere:*

Lyndon LaRouche: En ny politik for USA, Nu

18. december 2015 – Her er mine tanker. Vi befinder os lige nu på randen. Vi har fået en indikation, som har hobet sig op omkring os – dette har super-aktiveret os. Det er ikke superaktiveret i den betydning, at vi overdriver; vi overdriver ikke noget som helst. Vi undervurderer stort; vi fatter ikke det tempo, med hvilket dette kollaps, som nu er i gang, accelererer. Jeg mener, der er historiske fortilfælde for dette her, for præcis dette her. Og vi har ramt det. Og det kunne ske om en uge; hele systemet kunne brase sammen. Det er den situation, vi befinder os i. Men der er intet af værdi.

Der er derfor ingen løsning, forstået som en forretningsmæssig løsning; det eksisterer ikke. Det, man må gøre, er at forstå, hvad det er, der nu foregår, versus det, der ville være sket under den form for fremgangsmåde, som Franklin Roosevelt gennemførte.

For det her er en totalt ukontrolleret, globalt ukontrolleret proces med selv-acceleration. Med andre ord, så accelererer accelerationen tempoet for accelereringen. Så hvis man mener, at man vil være sat ud af spillet ved Nytår, så vil man allerede have været død ved den tid.

Man vil være nødsaget til at tænke over forsyning af fødevarer; må tænke på lægehjælp; man må tænke på alt muligt. Der er ingen tryghed. Den eneste måde, man kan få tryghed, er ved at skabe den. Og man skaber tryghed ved at præsentere nøjagtig, hvad der vil ske, hvis vi ikke gør det job, som vi skal gøre. Man må sige, »Det britiske

monarki er et lig. Men typisk nok for briterne, så har deres lig tendens til at vandre rundt i landskabet, længe efter, at de er døde.«

Der er ingen løsning på det her; der findes ingen eksisterende løsning på dette problem. Og det er på global skala, eller i det mindste, rent umiddelbart, på transatlantisk skala, og vil selvfølgelig også berøre Asien, og også Rusland.

Og det eneste, der er at gøre, er at gennemføre Franklin Roosevelts politik; man må sige: »Vedtag Franklin Roosevelts politik nu, imod Wall Street.« Det er den eneste måde, hvorpå problemet kan løses. I modsat fald står vi med noget, der vil accelerere, og der er intet, man kan gøre for at stoppe det. Det, man må gøre, er at fremstille den kendsgerning, at der ikke er nogen løsning, med mindre Wall Street omgående lukkes ned. Det er faktisk,

hvad Franklin Roosevelt gjorde. Han lukkede Wall Street ned, hvilket gjorde en ende på den inflation, der var i gang på det tidspunkt, før valget. Og den eneste måde at gøre det på er ved at lukke det ned!

Med andre ord, så er det uden for diskussion, man må lukke det ned. Og man må ganske enkelt annullere alle såkaldte aktiver ('værdipapirer'), der ikke er skikket til denne rolle. Man siger simpelt hen: »I får ingen penge overhovedet. I får ingen som helst kompensation. I er ekskluderet; I eksisterer ikke mere.«

Det er, hvad Franklin Roosevelt gjorde, i realiteten, med sin operation, hvor han lukkede Wall Street ned. Man må lukke Wall Street ned på globalt plan, og man må gøre det omgående. Man må fjerne det, og sige: »Vi advarer jer, I må omgående lukke Wall Street ned; for ellers klarer I det ikke! I vil måske ikke klare det frem til slutningen af næste uge.« Det er der, I står, for accelerationen vil forårsage accelerationen vil forårsage accelerationen.

Og vi må gå til det her og fortælle folk, meget enkelt: »Wall Street skal væk, fuldstændigt. Alt, hvad der hedder Wall Street, er annulleret. Det britiske Imperium: Annulleret.« Man lukker det ned. Man siger, »I eksisterer ikke mere. Vi har ingen gæld til jer. I er annulleret«. Og så erklærer man dem konkurs – folk i regeringen og regeringsinstitutionerne, folk, der er relateret til regeringen, siger simpelt hen »luk dem ned«. Hvis I lukker dem ned, fjerner man gælden. Så må man overdrage gælden, hvilket er, hvad Franklin Roosevelt gjorde, implicit. Det er et våben.

Man siger simpelt hen: »I skal ikke narre jer selv, kammerater, disse lege er forbi. For, I befinder jer i en hyper, hyperinflationsskabende inflation. Med en blind vej for enden.« Og vi står nok og ser på noget i retning af én uge, hvor vi må handle, som uden tøven kunne accelereres til et punkt, hvor, før årets udgang, alt det her er lukket ned. Det er den eneste løsning. Hvis man ser på det tempo, hvormed accelereringen af inflationen nu foregår, inden for de kategorier, vi taler om, så betyder det, at én uge kan være et helt univers. Tænk bare på – man skal tilbage til tiden i Middelalderen for at se denne form for panik – som den massedød, der blev påført i denne periode, hvor hele Europas befolkning var i fare for at blive udslettet.

Der er kun én løsning: Dump Obama. Vil I standse krisen? Dump Obama. Og hvis I gør det ordentligt, smider I ham ud af embedet, I skaber en bølge, en massiv bølge af beslutsomhed, for at smide ham ud af embedet.

Hvis I smider ham ud af embedet på denne måde, så har vi ikke noget særligt stort problem. Vi har en form for problem, ligesom Franklin Roosevelt, med den politik, han havde; og det eneste, I må gøre, er parat – det, han gjorde i sin regerings indledende periode, og det er præcis den opskrift, vi må følge. Han havde ikke den form for problem, fordi han forhindrede det, fra starten! Jeg mener, vi har alle disse aktiver og så videre, fødevareaktiver, produktionsaktiver, alle disse former for aktiver; faglærte aktiver, de findes endnu; de findes i svækket form, men de findes. Det står alt sammen parat til at blive brugt, hvis vi blot lukker tingen ned!

Hvis man forsøger at bevare det, og forsøger at gå med på det, er vi færdige; så man må lukke dem ned, og Obama må lukkes ned. Giv Obama skylden for krisen! Og sig, »han må smides ud af embedet, for han er kilden til dette problem«, og det er han! For, hans rolle, på vegne af det britiske monarki – og han var, er, et værktøj for det britiske monarki – er, hvad hele krisen drejer sig om! Der var andre stadier, med Bush-folkene og så fremdeles, de var allerede onde. Men denne her fyr er kronisk, det er Obamaregimet, og Obamaregimet må omgående lukkes ned. Det er den eneste måde for regeringen at håndtere den rædselsforestilling, som Obama er i færd med at skabe for økonomien for USA's befolkning, og for befolkningen i det transatlantiske område, generelt.

Man må tage alt det, vi netop har diskuteret, som – det er naturligvis blot en skitse. Men det er nøjagtigt, hvad vi må forelægge. Og vi må præsentere det som løsningen. Og vi må sige, at, hvis I er villige til at lukke ned for alle Wall Streets indtægter, og annullere alle Wall Streets fordringer, så kan I standse dette problem. Der er også noget andet, vi må gøre. Vi må også have konstruktiv handling, som får denne løsning til at virke. Hvad er det? Man liner folk op og siger, »Vil I have et job? Vil I have et job? Vi giver jobs, vi giver jobs. Det er måske ikke de bedste jobs lige nu, men I vil leve«. Det er Franklin Roosevelts fremgangsmåde over for den situation, vi nu har.

Og vi må erklære dette som en politik. Ikke bare sige, »dette er sygdommen« – vi må definere løsningen. Hvad er løsningen? Hvad må vi lukke ned, og hvorfor, og hvordan? Vi siger, »Han får ikke nogen af sine fordringer; han har ingen legitim fordring, han kan kræve indfriet! Du er annulleret, kammerat!« Han siger, »jamen, jeg har brug for indtægter«. Tja ...

Dette er, hvad vi er. Vi er i denne situation. Dette er virkeligheden. Dette er total reality, global reality-tid. Og ingen af de regler, som man har promoveret for nylig, har nogen som helst fortjeneste. De er annulleret. Og det første, vi annullerer, er Wall Street.

Det, vi taler om, er Franklin Roosevelts metode til skabelse af et nyt regeringssystem, et nyt system til regeringens finansielle styring. Og det må være på den måde. For, mange af disse kategorier er ting, som man sætter op som: »vil de bail-out (statslig redning) dette her, vil vi bail-out det her?« Glem det! Det er dødt, det er et dødt emne! Det, vi taler om, er kreativitet, produktiv kreativitet, som praktiseret aktivitet. Og produktiv kreativitet, der rent faktisk er produktiv kreativitet, er i realiteten det, man ønsker at forsvare. Og er det ikke det, siger man, »nå, jamen jeres tilfælde er aflyst. I eksisterer ikke mere, som en finansiell og økonomisk entitet. I ophører med at være en økonomisk entitet.« Og så kommer I frem for at få jeres lønningscheck, og I får ingen lønningscheck. I går ned bag rækken, sammen med tiggerne.

Det var, hvad vi gjorde. Roosevelt styrede det her ved at gennemføre alt det med disse hjælpe-bailouts (dvs., statslig hjælpeindsats, -red.) af mennesker, der var arbejdsløse, der intet håb havde. Og vi ønsker ikke, at det skal komme så vidt. Vi ønsker ikke at vente på, at det skal komme dertil, for vi kender til erfaringen fra Franklin Roosevelts arbejde – og man siger simpelt hen: »Vi

går nu tilbage til Franklin Roosevelts politik, mens vi stadig har mulighed for at gøre det.«

Husk, Hoover gjorde én ting: Han var rigtig dårlig.

Vi har det, netop nu; vi har det på bordet netop nu, i dette øjeblik, vi har det afgørende bevis lige for hånden. Bare de udviklinger, der er brudt ud i den seneste periode, som er blevet skærpet i den seneste periode, det er en stor julegave, som vi giver jer, det er chancen for at lukke Wall Street ned.

Vi har allerede eksempler på, hvad muligheden er. Det er ikke noget, vi behøver være bekymret for, som sådan. Det er noget, vi skal gå fremefter med og gennemføre. Bare få folk til at forstå, at dette er, hvad løsningen er, og tilintetgøre myterne.

Det er nu. Vi tager kontrollen. Som at tage beviserne, vi kender beviserne, fremlæg dem!

Pointen er, så vidt jeg kan se, hvad vi hidtil har opnået, selv med det tynde lag af diskussion, som vi hidtil har haft om dette spørgsmål – efter at se på, hvad vi havde ved ugens begyndelse – det hele er klart. Og vi kan arbejde videre på det, vi kan arbejde på det lige nu. For alle indikationerne er der, og det, vi faldt over, var noget, vi havde overset.

Vi må annoncere, at vi gør dette: erklæringen lyder på, at vi har nået til en konklusion, en solid konklusion, der får flere og flere mennesker til at gå med os i denne politik, som vi præsenterer, og I vil meget hurtigt se, at dette bliver tendensen i den politiske beslutningstagning, i særdeleshed i USA. Vi er derfor afgørende i disse beslutninger, og det første, man må gøre for at fejre denne konklusion, er, at man må få Obama sparket ud af embedet. Og give ham skylden for alting. For alt, hvad der virkelig er beskidt, bortset fra Bush'erne ...

En arv, og konsekvensen, som er Obama. Og vi sagde, »det er et *fait accompli*, en kendsgerning, I har intet valg. Hvis I forsøger at undvige dette spørgsmål, er I alligevel alle døde.«

Dette er, hvad vi i aften bør rejse som spørgsmålet, på en lidt mere fuldstændig måde. Sådan skal det være: Vi giver dem deres livs forskrækkelse. Men det er alt sammen sandt, det sker lige nu. Og tilfælde, som med Canada, er et godt eksempel at bruge. Og det, vi gjorde med at kæmpe for Californien, er igen endnu et tilfælde. Så vi har disse sager, og vi kan samle det hele ved at gentænke dem: gentænke dem – det er i realiteten at gen-fordøje dem. Netop nu står vi, for så vidt angår selve USA, med ansvaret i vore hænder for at videreformidle denne politik nu, og få det ud. Og sige, »Selvfølgelig, den eneste måde, som dette system virkelig vil fungere for menneskeheden på, er at få Obama sparket ud af embedet«. Giv i stedet Obama skylden for hele problemet, for det er ham, der har bemyndiget – under sin embedsperiode – der har skabt dette rod, for fuld udblæsning. Og det betyder altså, at Obama må smides ud af embedet omgående.

Og lad være med at bekymre jer om, hvad der sker i Kina. Tænk bare på, hvad der vil ske, hvis Obama ikke fjernes.